

Як бачимо, фінансові дії чи бездіяльність громадян спричиняють ланцюгову реакцію та прямо чи опосередковано впливають на фінансову безпеку нашої держави.

Фінансова неграмотність є проблемою не лише України, а й багатьох інших країн. Проте в нашій державі ситуація погіршується тим, що населення не лише не користується фінансовими послугами, а й просто не знає про них і не цікавиться ними.

З огляду на важливість ролі населення у формуванні фінансової та економічної безпеки країни загалом, підвищення рівня фінансової грамотності й культури, готовності до ведення активної інвестиційної діяльності повинно стати одним з пріоритетних напрямків державного регулювання розвитку освітньої галузі в Україні. При цьому «основною вимогою до формування системи фінансової освіченості в Україні мають стати розробка й запровадження національних стандартів фінансової грамотності» [1, с. 25].

Література:

1. Юрій С.І., Кізима Т.О. Фінансова грамотність населення в діалектиці сучасних освітніх тенденцій. *Фінанси України*. 2012. № 2. С. 16 – 25.

Чернюк Анна Михайлівна

Студентка групи 413

Чорноморського національного університету ім. Петра Могили

РОЗДУМИ МАЙБУТНЬОГО ФІНАНСИСТА

У процесі розвитку ринкової економіки в Україні відбувається активне формування та становлення такого суттєвого її сегменту, як фінансовий ринок. Він є важливою складовою фінансової системи держави та характеризується як організаційною (зовнішньою) формою прояву (фінансові інститути та правові основи), так і інституційною (сутність і функціональне призначення) специфікою.

І розуміння, як загалом сутності поняття «фінансовий ринок», так і окремих форм його прояву, має виключно важливе значення. Адже відсутність даного розуміння призводить до здійснення нерезультативного

державного регулювання і, як наслідок, поглиблення негативних ефектів суспільного розвитку.

Розглянемо спочатку сутність такого базового поняття, як «ринок». Загалом дане поняття є складним та багаторівневим і його тлумачення змінювалось у міру поглиблення суспільного поділу праці, розвитку товарного виробництва та обміну. Сьогодні більшість економістів, у тому числі автори всесвітньо відомого підручника “Економікс” К. Макконнелл і С. Брю, вважають, що “ринок – це інститут або механізм, який сполучає покупців (пред’явників попиту) і продавців (постачальників) окремих товарів і послуг”.

Дане визначення дає змогу зрозуміти принципову відмінність між розумінням ринку як сфери товарного обігу та сукупності конкретних економічних процесів. Так, у першому випадку йдеться про об’єкт ринкових відносин – сам продукт у формі товарів і послуг, а у другому – про відносини між економічними агентами щодо цього продукту.

Розвиток ринкових відносин сприяв переходу від економіки, що виробляє товари, до обслуговуючої (сервісної), що відводить пріоритетну роль сфері послуг. До послуг, що розвиваються найвищими темпами, належать фінансово-кредитні та страхові, послуги у сфері управління й маркетингу, лізинг, інформаційне й бухгалтерське обслуговування та ін. Зазначене свідчить про те, що економіки всіх країн тяжіють до нового, послуго-інтенсивного, типу економіки.

Зараз у науковому обігу поряд із поняттям «фінансовий ринок» існує поняття «ринок фінансових послуг». Які на практиці часто використовуються як синоніми.

В найбільш загальному розумінні фінансовий ринок – це ринок, на якому об’єктом купівлі-продажу є різноманітні фінансові інструменти (валюта, цінні папери, кредит (позика), деривативи, тощо) й фінансові послуги.

Важливо зрозуміти сутність та відмінність даних понять. Так фінансовими інструментами є фінансові права й зобов’язання, які перебувають в обігу на ринку передусім у документарній формі. Тоді як фінансові послуги це – послуги фінансових посередників (акредитування, банківські акцепти, обслуговування кредитних ліній, фінансовий лізинг), а також операції з фінансовими інструментами.

Тож на фінансовому ринку існує два об’єкта купівлі-продажу: фінансові інструменти та фінансові послуги. Якщо розглядати лише інструменти, то ми говоримо про фінансовий ринок у вузькому розумінні.

Якщо ж брати до уваги тільки послуги, то мова йде про ринок фінансових послуг. Загалом фінансовий ринок (у широкому розумінні) включає та розглядає обидва ці поняття.

Таким чином, ринок фінансових послуг є органічною складовою фінансового ринку в широкому розумінні та водночас, як специфічна сфера економічних відносин, оперує власним специфічним товаром – фінансовою послугою.

Література:

1. Юрій С.І., Луцишин О.О. Ринок фінансових послуг як інституційна основа ринкової економіки. *Фінанси України*. 2010. №. 11. С. 48 – 59.